

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Anděl Investment Praha s. r. o.**, se sídlem Evropská 370/15, Praha 6, zastoupené Mgr. Jaromírem Kalužíkem, LL.M., advokátem, se sídlem Na Příkopě 583/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 - Bubeneč, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 Ca 17/2008 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2007, sp. zn. O-431302 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí ze dne 1. 11. 2006 o zamítnutí přihlášky barevné kombinované ochranné známky zn. O-431302 ve znění „andel‘.s SUITES PRAGUE“ pro hotelové služby, hotely (rezervace) ve třídě 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně podala přihlášku barevného kombinovaného označení dne 9. 11. 2005 (jež byla zveřejněna dne 11. 1. 2006) a že namítaná slovní ochranná známka č. 264936 ve znění „andel“ (dále též „první namítaná ochranná známka“) byla podána již dne 30. 11. 2001

(zapsána dne 25. 8. 2004), tudíž požívá dřívější právo přednosti než přihlašované označení. Druhá namítaná slovní ochranná známka č. 274850 ve znění „LANDEL“ byla s právem přednosti ode dne 14. 1. 2005 zapsána do rejstříku dne 25. 8. 2005. Vlastník namítaných ochranných známek proti přihlašovanému označení podal námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochranných známkách“), jež odůvodnil tím, že za dominantní slovní prvek přihlašovaného označení považuje slovo „andel‘.s“, které je foneticky, vizuálně shodné a významově podobné s jeho namítanými ochrannými známkami, tudíž na straně veřejnosti vzniká nebezpečí vzájemné záměny či asociace s ohledem na shodné nebo podobné služby, pro něž má zapsány namítané ochranné známky.

[2] Žalovaný obecně ohledně posuzování nebezpečí záměny konstatoval, že ochranná známka se posuzuje především z hlediska průměrného spotřebitele, a to jednak jako celek, jednak z hlediska jednotlivých prvků, které je tvoří, avšak žádný prvek, ať již slovní nebo obrazový, nelze vyzdvihnout či naopak potlačit a posuzovat jeho podobnost odděleně od ostatních, bez ohledu na působení ochranné známky či přihlašovaného označení jako celku. Přihlašované barevné kombinované označení je tvořeno slovními prvky „andel‘.s SUITES PRAGUE“, přičemž slovní prvky „SUITES PRAGUE“ žalovaný považuje za doplnění slovního prvku „andel‘.s“, protože slovní spojení „SUITES PRAGUE“ bude veřejnost vnímat v souvislosti s poskytovanými službami jako „apartmány Praha“. Existenci dominantního prvku podle žalovaného způsobuje možnou asociaci s jediným slovním prvkem první namítané ochranné známky ve znění „andel“, přičemž míru rozlišovací způsobilosti tohoto slovního prvku je nutno vztahovat k veřejnosti v České republice, protože lze předpokládat, že běžný spotřebitel bude oba prvky vnímat shodně jako anděl nebo andělé, tedy jako fantazijní prvky poutající jeho pozornost. Žalovaný mezi oběma prvky spatřoval podobnost či asociaci fonetickou a vizuální. Vizuálně se sice přihlašované označení od první namítané ochranné známky liší interpunkčními znaménky a přidaným písmenem „s“, za stěžejní však žalovaný považoval to, že jediný slovní prvek první namítané ochranné známky je obsažen v přihlašovaném označení, ve kterém foneticky a vizuálně dominuje prvek „andel’s.“, neboť slovní spojení „SUITES PRAGUE“ bude vzhledem k velikosti písmen veřejností vnímáno okrajově jako dodatečná informace. Vztah dominantního slovního prvku k pražské lokalitě Anděl je podle žalovaného bezpředmětný. Přihlašované označení je proto dle závěru žalovaného podobné první namítané ochranné známce, přičemž otázka grafického zpracování pro svou nevýraznost není s ohledem na výše uvedené určující.

[3] K otázce shodnosti nebo podobnosti služeb žalovaný obecně vyložil kritéria, kterými se při řešení tohoto problému řídí (stejné nebo blízké podstatné znaky vyvolávající u relevantní části spotřebitelské veřejnosti představu, že pocházejí od jednoho a téhož poskytovatele; přičemž tyto služby mohou rovněž vyvolávat představu výsledku příbuzné činnosti s ohledem na jejich náležitost do příbuzné oblasti spotřeby, na určení k podobnému způsobu užití, čímž by mohly být považovány za služby pocházející z téhož zdroje). Po porovnání seznamu výrobků žalovaný dospěl k závěru, že přihlašované označení požaduje ochranu pro „hotelové služby, hotely (rezervace)“ ve třídě 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb, přičemž první i druhá namítané ochranné známky jsou zapsány mj. pro „hotelové restaurační a barové služby včetně poskytování stravy, služby nočních klubů, ubytovací služby v hotelích, penzionech a jiných

ubytovacích zařízeních“ ve třídě 42, resp. 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Žalovaný proto dospěl k závěru, že námitky podané ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a zákona o ochranných známkách jsou oprávněné, a to s ohledem na možnost asociace přihlašovaného označení ve výše uvedených službách s první namítanou slovní ochrannou známkou č. 264936 ve znění „andel“.

[4] Žalovaný ale nepřisvědčil důvodnosti námitek ohledně nebezpečí záměny s druhou namítanou známkou, neboť souhlasil se závěrem orgánu prvního stupně, podle nějž není pravděpodobné, že by průměrný spotřebitel foneticky nebo vizuálně vnímal grafický znak umístěný v levé dolní části celkové kompozice přihlašovaného označení jako velké písmeno „L“ ve spojení se slovním prvkem „andel‘.s“, které je nadto pod úrovní tohoto slovního prvku, a že by dominantní prvek vyslovovala jako „Landel‘.s“.

[5] Žalovaný v neposlední řadě nesouhlasil s argumentací žalobkyně ohledně toho, že zápis první namítané ochranné známky „andel“ do rejstříku mělo sloužit k získání neoprávněného majetkového prospěchu, neboť k tomu nejsou dostatečné důkazy. Neztotožnil se ani s požadavkem žalobkyně na vyčkání rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení první namítané ochranné znaky za neplatnou, neboť správní rozhodnutí je v právní moci a žalovaný z něj musí vycházet. Žalovaný nesouhlasil s poukazem žalobkyně na ustanovení § 22 zákona o ochranných známkách, neboť to se podle žalovaného použije spolu s ustanovení § 6 téhož zákona předpokládající shodu prvků a shodu výrobků a služeb, které přihlašované označení a starší ochranná známka chrání, přičemž v projednávaném případě není dle žalovaného mezi oběma označeními shoda, ale podobnost.

[6] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou ze dne 23. 1. 2008, v níž tvrdila, že napadené rozhodnutí se zabývá zcela jinou ochrannou známkou, než která byla žalobkyní přihlášena, protože v její přihlášce se žádný pojem „andel“ nevyskytuje, neboť obsahuje pouze označení (seskupení písmen) „ande“, jež je odděleno od ostatních rozlišovacích pojmů a znaků dvěma shodnými grafickými protilehlými prvky jiné barvy. Žalobkyně vytýkala žalovanému, že nevysvětlil, na základě čeho dospěl k závěru, že „ande“ se rovná „andel“. Přihlašovaná známka není graficky ani významově zaměnitelná s první namítanou slovní ochrannou známkou č. 264936 ve znění „andel“. Žalobkyně proto trvala na svých tvrzeních a námitkách uvedených ve vyjádření k námitkám účastníka HOTEL ANDĚL s r.o. z 2. 11. 2006. Žalobkyně byla přesvědčena, že zápis ochranné známky „andel“ č. 264936 byl protiprávní, proto jej soudně napadla (spis byl veden u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 351/2006). Přihlašovaná známka nadto nemůže být podle žalobkyně zaměnitelná s namítanou ochrannou známkou, neboť spotřebitel při označení hotelů a hotelových služeb věnuje větší pozornost přesnému názvu hotelu, přičemž se orientuje v detailech, přičemž názvy hotelů se mnohdy liší jen málo. Žalovaný nevzal v úvahu vnímání běžného spotřebitele, který podle žalobkyně musí grafické znaky přihlašovaného označení vnímat jako charakteristické, neboť jsou výrazné a nikoli obvyklé v této oblasti. Žalobkyně v nespolední řadě dovozovala, že je běžnou praxí, že při posuzování označení není možné vyzdvihnout některé znaky a posuzovat je odděleně od ostatních; přihlašované označení přitom na spotřebitele působí jako celek originalitou celkového ztvárnění. Pokud si spotřebitel přihlašované označení spojí se slovem „anděl“, tak podle žalobkyně pouze v souvislosti se známou pražskou lokalitou,

kde žalobkyně hotel takového označení provozuje, což vzbuzuje asociaci s umístěním hotelu, nikoli s první namítanou ochrannou známkou. Žalovaný nadto nevzal v úvahu malou rozlišovací způsobilost první namítané ochranné známky „andel“ č. 264936, neboť je shodná s označením známé pražské lokality a se sídlem majitele první namítané ochranné známky. Přihlašované označení se dle žalobkyně s namítanou ochrannou známkou neshoduje foneticky, významově a ani vizuálně.

[7] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 11. 6. 2008, v němž k nesprávnému znění slovního prvku přihlašovaného označení uvedl, že již od počátku komunikace s žalobkyní ve slovním přepisu přihlašované známky užíval znění „andel‘.s SUITES PRAGUE“, přičemž stejně popisovala přihlašovanou ochrannou známku i žalobkyně. Jestliže se žalobkyně v průběhu správního řízení k údajně chybnému znění neohradila, nelze tuto nečinnost připisovat k tíži žalovanému. Sama žalobkyně nadto přihlašovanou známku přepisuje do slovní podoby jako „andel’s SUITES Prague“. Žalovaný proto svůj postup při popisu přihlašované ochranné známky považoval za správný. Okolnosti zápisu ochranné známky „andel“ č. 264936 nemají na posouzení zápisné způsobilosti jiného později přihlašovaného označení žádný vliv, nadto návrh žalobkyně o prohlášení neplatnosti namítané ochranné známky byl žalovaným zamítnut rozhodnutím ze dne 19. 9. 2006, přičemž nemohl v nynějším řízení čekat na výsledek soudního řízení (nadto nebyl žalobkyní podán návrh na přiznání odkladného účinku této správní žalobě). Žalovaný tvrdil, že posouzení zaměnitelnosti přihlašované a první namítané ochranné známky bylo provedeno za použití standardně užívaných kritérií podobnosti, s ohledem na vnímání průměrného spotřebitele, přičemž byl zohledněn celkový dojem, jakým označení budou působit. Společný dominantní prvek ve znění „andel“ žalovaný shledává jako důvod ke konstatování podobnosti z pohledu vizuálního a fonetického. Recentní rozhodovací praxe podle žalovaného umožňuje vyslovit závěr o zaměnitelnosti označení v případě podobnosti označení byť jen v jednom z posuzovaných kriterií. Argumentace žalobkyně ohledně soustředění spotřebitele na přesný název hotelu nemá podle žalovaného oporu v národní, ani v komunitární rozhodovací praxi. Vysoká grafická rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení jakýmkoli způsobem zvukovou podobu přihlašovaného označení neovlivní. K námitce ohledně nedostatečné rozlišovací způsobilosti první namítané ochranné známky „andel“ žalovaný odkázal na rozhodovací praxi, podle níž i druhový údaj může být dominantním ve vztahu k dalším prvků a podle které nebezpečí záměny může existovat i v případě starší ochranné známky s nízkou rozlišovací způsobilostí.

[8] V replice ze dne 5. 8. 2008 žalobkyně uvedla, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou o tom, že došlo k hrubému zkreslení grafického znázornění ochranné známky navržené k zápisu. Argumentace žalovaného, že rovněž žalobkyně používá označení „andel‘.s SUITES PRAGUE“ je bez významu, protože žalovaný měl posoudit schopnost zápisu ochranné známky v její grafické podobě tak, jak byla navržena. Argumentaci žalovaného proto žalobkyně v tomto směru považovala za zavádějící. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný měl vyčkat na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 Ca 351/2006. Slovní význam pojmu „andel“ je dle žalobkyně irelevantní, neboť žalovaný se měl zabývat grafickou podobou přihlašované ochranné známky.

[9] V podání ze dne 11. 6. 2012 žalobkyně konstatovala, že její barevné kombinované označení mělo být registrováno jako ochranná známka a že zde není žádná

pravděpodobnost zaměnitelnosti s první namítanou ochrannou známkou ve znění „andel“. Přihlašované označení a první namítaná ochranná známka jsou dle žalobkyně odlišné vizuálně, foneticky i významově, neboť grafická provedení jsou zcela odlišná. Přihlašované označení nadto obsahuje dva nezaměnitelné odlišující prvky. Fonetický přepis přihlašovaného označení (andelsuitprág) je odlišný od fonetického přepisu první namítané ochranné známky (andel). Žalobkyně poukazovala i na různou délku obou spojení. V anglickém prvku (přivlastňovací pád „s“) žalobkyně spolu se spojením s dalšími dvěma slovy a akcentem na poslední dlouhou slabiku shledávala zásadní fonetickou odlišnost mezi těmito označeními. Namítaná ochranná známka v sobě žádný relevantní význam nenese – zřejmě se vztahuje k určité lokalitě v Praze, nikoli k osobě zúčastněné osoby nebo k jejím výrobkům či službám. Význam přihlašovaného označení je nadto jednoznačný – označení ubytovacího zařízení a ubytovacích služeb. Žalobkyně se v nespolední řadě dovolávala rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006 – 123, který interpretovala tak, že pokud je dána jistá fonetická shoda střetnuvších se označení, je jejich (možná) podobnost eliminována zejména vjemem vizuálním, neboli celkovým dojmem, který střetnuvší se označení vzbudí. Žalobkyně dále tvrdila, že v soudních řízeních prokázala, že označení s prvkem „andel“ užívala dříve než zúčastněná osoba. Namítaná ochranná známka proto byla zcela zlovolně zaregistrována, aniž by byla jakkoli využívána. Námitky proti přihlašovanému označení proto žalobkyně považuje za výkon práva v rozporu s poctivým obchodním stykem.

[10] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 Ca 17/2008 – 68, žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že zákon o ochranných známkách vychází z unijní úpravy. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení zaměnitelnosti známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko běžného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné, že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Zkoumání podobnosti se musí podle městského soudu zakládat na porovnání známkových motivů obou označení, tj. rozhodující složky porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Rozlišovací způsobilost městský soud zkoumá z několika hledisek, a to především z vizuálního, fonetického, významového, porovnáním dominantních prvků. Shodná označení nemohou požívat známkové ochrany. Zaměnitelnost označení může být dovozena i z podobnosti v dominantním prvku, nebo v případě neexistence dominantního prvku v ostatních prvcích s nízkou rozlišovací schopností. V daném případě se jedná o kombinovanou známku, je proto nutné brát v úvahu jak část obrazovou, tak část slovní, přičemž je nutné zvážit, která část převládá a co vytváří celkový dojem známky. Městský soud přitom má na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemného porovnání obou označení, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail. Posouzení konkrétního případu je věcí úvahy žalovaného. Správní uvážení daného případu městský soud neshledal jako rozporné s obsahem spisového materiálu, přičemž odlišný náhled žalobkyně nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Závěry žalovaného jsou podloženy dostatečnými skutkovými zjištěními a nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Úkolem správního soudu přitom není nahrazovat správní orgán v jeho odborné kompetenci. Při posuzování zaměnitelnosti je rozhodující okruh subjektů, u nichž ochranné známky dojem záměny mohou vyvolat, tj. komu je značený výrobek (služba) určen. Zaměnitelnou podobnost však mohou podle městského soudu zakládat jen takové prvky ve starší známce,

respektive ve značce obsažené, které samy o sobě jsou způsobilé založit známkovou ochranu. Městský soud uvedl, že žalovaný správně vyhodnotil a přesvědčivě zdůvodnil, že dominantním prvkem přihlašovaného označení je slovní vyjádření „andel's", a že „SUITES PRAGUE" je doplňujícím prvkem mající menší rozlišovací způsobilost. Městský soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného ohledně fonetické shodnosti obou označení v dominantním prvku „andel", když apostrof a tečka jsou potlačeny. Zbylé prvky jsou popisné a vyjadřují, že jde o apartmány v Praze. Námitka ohledně nutnosti posouzení označení „ande" nebyla před žalovaným vznesena. Rozhodující pro posouzení nebezpečí záměny je celkový dojem; grafické znázornění proto nemůže být v daném případě tím nejvýznamnějším hlediskem, které převáží posuzování zbývajících hledisek. Podobnost byla posuzována i z hlediska významového, když bylo přihlédnutí ke skutečnosti, že český spotřebitel je evokován k tomu, aby pod označením „andel's" spatřoval postavu anděla, respektive spojil označení se slovem a významem „anděl". Nebezpečí záměny podle městského soudu existuje i v případě starší ochranné známky s nízkou rozlišovací způsobilostí, přičemž v řízení podle ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách již nelze posuzovat zápisnou způsobilost starší zapsané ochranné známky. Míra pravděpodobnosti záměny se u každé z ochranných známek odlišuje a nelze ji paušálně považovat za identickou, v důsledku čehož se nutně různí i úroveň ochrany jednotlivých známek. Dochází-li k průniku obsahu služeb, jejichž podobnost je posuzována – tj. služby se překrývají totožnou náplní, míří ke stejnému okruhu spotřebitelů a jsou nabízeny a poskytovány na trhu i současně vedle sebe, jako je tomu v posuzované věci – je na místě závěr, že by spotřebitel mohl být podobností označení uveden v omyl stran jejich původce. Zbývajícími námitkami v podobě výkonu práva v rozporu s dobrými mravy, dřívějšího užívání přihlašovaného označení v dobré víře se městský soud nemohl zabývat, neboť byly uplatněny opožděně.

[11] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 Ca 17/2008 – 68, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") kasační stížnost, v níž uvedla, že napadá rozsudek z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatelka tvrdila, že přihlašovaná ochranná známka a první namítaná ochranná známka nejsou zaměnitelné, protože jsou odlišné vizuálně, foneticky i významově. Vizuální odlišnost je dle stěžovatelky dána z důvodu odlišného grafického znázornění (písmo, font, barvy, velikost), nadto přihlašované označení obsahuje dva nezaměnitelné odlišující prvky. Fonetický přepis přihlašovaného označení je „andelsuitprág", první namítaná ochranná známka se vyslovuje „andel"; rozdílný je počet slov i slabik, stejně jako délka. Stěžovatelka nadto v anglickém prvku v podobě přivlastňovacího pádu „s" a v akcentu na poslední dlouhou slabiku spatřuje zásadní fonetickou odlišnost mezi oběma označeními. První namítaná ochranná známka v sobě žádný relevantní význam nenese – vztahuje se obecně k určité lokalitě v Praze a nikoli k osobě jejího majitele nebo k jeho výrobkům či službám. Význam přihlašovaného značení je jednoznačný – označení ubytovacího zařízení a ubytovacích služeb poskytovaných stěžovatelkou v určité pražské lokalitě. Stěžovatelka poukazovala na snahu vlastníka namítané ochranné známky o monopolizaci označení „andel" či „anděl", přičemž obecné soudy k této činnosti uvedly, že označení „HOTEL Angelis" je natolik distinktivní, že průměrný spotřebitel nebude užitím tohoto označení ve vztahu k ochranné známce „Angel" maten nebo klamán, přičemž možné asociace průměrného spotřebitele k označení stěžovatelky jsou spojeny s názvem Anděl jako

místem ve čtvrti Smíchov. Touto argumentací se měl nadto městský soud zabývat, neboť nešlo o námitku nemravnosti počínání vlastníka, ale o podpůrnou argumentaci o nezaměnitelnosti zkoumaných označení. Samotný městský soud podle stěžovatelky dospěl k závěru, že zaměnitelnost by měla být vyloučena u označení, které je nedistinktivní nebo deskriptivní; stěžovatelka přitom zaujímá stanovisko, že první namítaná ochranná známka obsahuje ryze popisný prvek (lokalita v Praze), tudíž nelze dovodit významovou zaměnitelnost, protože si průměrný spotřebitel nevybaví konkrétního poskytovatele služby, ale pouze místo poskytování služby. Vlastník nedistinktivního označení nemůže namítat významovou zaměnitelnost u označení, která tento popisný prvek v sobě obsahují. Zápisná nezpůsobilost je i podle samotného městského soudu dána pouze v případě závadné podobnosti, s čímž stěžovatelka souhlasí, ale tomu podle jejího názoru neodpovídá závěr městského soudu. První namítaná ochranná známka nemá podle stěžovatelky ani základní míru distinktivnosti, není proto možné uvažovat ani o podobnosti s přihlašovanou ochrannou známkou, přičemž odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 1 As 22/2008 – 100. I kdyby stěžovatelka připustila podobnost mezi prvky „andel“ a „andels“, je třeba vždy tuto podobnost posadit do celkového kontextu a hodnotit zkoumaná označení komplexně, což se v dané věci nestalo.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil

II.
Posouzení kasační stížnosti

[13] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné právní posouzení věci. Stěžovatelka ale fakticky uplatnila rovněž kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47), když poukazovala na to, že se městský soud nesprávně odmítl zabývat její argumentací. Nejvyšší správní soud proto rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů*

rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[16] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] K namítanému nesprávnému odmítnutí vypořádat se s žalobními body Nejvyšší správní soud uvádí, že touto argumentací se stěžovatelka dovolává kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nesrozumitelnost. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[18] *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

[19] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost.

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že argumentace stěžovatelky ohledně nemravnosti počínání vlastníka první namítané ochranné známky, a že jí naopak svědčí právo priority, byla uplatněna po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť poprvé ji stěžovatelka uplatnila v podání ze dne 11. 6. 2012, tj. čtyři a půl roku po vydání napadeného rozhodnutí. Ve své žalobě stěžovatelka neuvedla, že vlastník první namítané ochranné známky se snaží o monopolizaci svého označení u provozoven nacházejících se v čtvrti Smíchov a že naopak jí svědčí právo priority. Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že se jednalo o podpůrnou argumentaci ohledně nezaměnitelnosti zkoumaných označení. Samotná stěžovatelka v podání ze dne 11. 6. 2012 uvedla, že zde uvedené námitky uvádí stěžovatelka vedle námitek, které uvedla již v žalobě. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že se nemůže jednat o podpůrné rozvinutí včasně uplatněných žalobních bodů, protože stěžovatelka ve své žalobě žádnou argumentaci o monopolizaci označení „andel“ u provozoven nacházejících se v čtvrti Smíchov v Praze 5 a o prioritě užívání tohoto označení neuvedla. Nadto otázka

zaměnitelnosti označení a priority užívání je odlišná, nelze proto ze skutečnosti, že stěžovatelka měla údajně označení „andel“ užívat dřív, dovozovat, že označení nejsou zaměnitelná, jak fakticky činí stěžovatelka ve své kasační stížnosti.

[21] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud posoudil pravděpodobnost záměny označení „andel‘.s SUITES PRAGUE“ a „andel“ v rozporu se zákonem o ochranných známkách. K tomu uvádí zdejší soud následující.

[22] Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se *„přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou*.

[23] Z judikatury Nejvyššího správního soudu, Soudního dvora a Soudu prvního stupně (nyní Tribunálu; pro přehlednost dále Nejvyšší správní soud označuje toto soudní těleso vždy jako „Tribunál“ bez ohledu na datum rozhodnutí) vyplývají následující obecné principy.

[24] Podle Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora existuje mezi dvěma ochrannými známkami nebezpečí záměny tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 - 153; a rozsudky Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 29; a ze dne 22. června 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C–342/97, Recueil, s. I–3819, bod 17].

[25] Oba soudy se ztotožňují i v závěru, že rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 - 153; a rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, SABEL, C–251/95, Recueil, s. I–6191, bod 23).

[26] Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být existence nebezpečí záměny u veřejnosti posuzována celkově, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (srov. zejména výše uvedené rozsudky SABEL, bod 22; Lloyd Schuhfabrik Meyer, bod 18; a nejnověji rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 9. 2010, Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM, C-254/09 P, bod 44). Celkové posouzení nebezpečí záměny předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi zohledněnými faktory, a zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje [srov. Canon, bod 17; a rozsudek Tribunálu ze dne 14. 12. 2006, Mast-Jägermeister v. OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO), T-81/03, T-82/03 a T-103/03, Sb. rozh. s. II-5409, bod 74].

[27] V témže duchu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který ve své judikatuře dovodil, že podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek existence pravděpodobnosti

záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek, kterými jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, a jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; a ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97). Nejvyšší správní soud rovněž převzal z judikatury Soudního dvora tzv. kompenzační zásadu [blíže viz výše uvedené rozsudky Canon, bod 17; a VENADO, bod 74] spočívající v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; a ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97). Z tzv. kompenzační zásady ovšem nelze dovozovat možnost kompenzace větší podobností výrobků či služeb správním orgánem zjištěnou nepodobnost porovnávaných ochranných známek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141).

[28] Pokud jde o srovnání výrobků, tento soud je toho názoru, že pro posouzení podobnosti mezi dotčenými výrobky je namístě zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi těmito výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost (v české odborné literatuře se objevuje i termín referenční veřejnost) a obvyklý původ zboží [blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; výše uvedený rozsudek Canon, bod 23; rozsudek Tribunálu ze dne 7. 9. 2006, Meric v. OHIM - Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP), T-133/05, body 28-30; či rozsudek Tribunálu ze dne 27. 10. 2005, Editions Albert René v. OHMI - Orange (MOBILIX), T-336/03, body 59-71]. Při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků tedy není samo o sobě rozhodující, zda jsou výrobky v rámci mezinárodního třídění výrobků a služeb vytvořeného pro administrativní účely zatřiďování výrobků a služeb řazeny do shodných či odlišných tříd. Podstatné je, zda lze z hlediska průměrného spotřebitele takové výrobky a služby zařadit do jedné skupiny oblasti spotřeby (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2006, č. j. 11 Ca 258/2005-71).

[29] Pokud jde o srovnání označení, rozlišovací schopnost označení je nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Při hodnocení schopnosti individualizovat zboží z určitého obchodního zdroje je nutno mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemně porovnat více označení či výrobků, že porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 - 153; a výše uvedené rozsudky SABEL, bod 23; a Calvin Klein Trademark Trust, bod 45). Zaměnitelnost může být proto dovozována jak z podobnosti v dominantním prvku, tak naopak z toho, že výrobek (jeho označení) dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový vjem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 - 153). Označení tak mohou být zaměnitelná i tehdy, pokud je shoda či zaměnitelnost zjištěna i jen u jednoho ze slovních prvků (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 119/99 - 32).

[30] Pro srovnávání slovních označení Tribunál dovodil řadu pomocných kritérií. Za prvé, průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 17. 3. 2004, El Corte Inglés v. OHIM – González Cabello a Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR), T-183/02 a T-184/02, Recueil, s. II-965, bod 81 a 83; a ze dne 16. 3. 2005, L'Oréal v. OHIM – Revlon (FLEXI AIR), T-112/03, Sb. rozh. s. II-949, body 64-65], byť tato úvaha neplatí ve všech případech [v tomto smyslu srov. rozsudek Tribunálu ze dne 14. 10. 2003, Phillips-Van Heusen v. OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), T-292/01, Recueil, s. II-4335, bod 50; a ze dne 6. 7. 2004, Grupo El Prado Cervera v. OHIM – Héritiers Debuschewitz (CHUFAFIT), T-117/02, Sb. rozh. s. II-2073, bod 48; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 24/2009 - 142)]. Za druhé, i když průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily, nemění to nic na tom, že si spotřebitel při vnímání slovního označení rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, která zná [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 6. 10. 2004 Vitakraft-Werke Wührmann v. OHIM - Krafft (VITAKRAFT), T-356/02, bod 51; a ze dne 13. 2. 2007, Mundipharma v. OHIM – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Sb. rozh. s. II-449, bod 57]. Za třetí, průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní [srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 2. 2005 Cervecería Modelo v. OHIM - Modelo Continente Hipermercados (NEGRA MODELO), T-169/02, bod 34 a tam citovaná prejudikatura; a výše citovaný rozsudek PAM-PIM'S BABY-PROP, body 51-52].

[31] Pokud jde o definici relevantní veřejnosti, je třeba konstatovat, že služby, jichž se týkají přihlašované označení a namítaná ochranná známka (zjednodušeně ubytovací služby) jsou určeny všem spotřebitelům, takže relevantní veřejnost je tvořena průměrným spotřebitelem, o němž se má za to, že je běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný.

[32] Stěžovatelka v kasační stížnosti nebrojí proti závěru žalovaného, že přihlašované označení se vztahuje na totožné služby jako první namítaná ochranná známka. V projednávané věci je tedy nesporné, že služby, kterých se týkají první namítaná ochranná známka a přihlašované označení, jsou shodné, neboť se v obou případech jedná zejm. o ubytovací služby.

[33] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že žalovaný i městský soud při srovnání přihlašovaného označení a namítané ochranné známky posoudily nesprávně všechna tři hlediska, tj. hledisko fonetické, hledisko vizuální i hledisko sémantické.

[34] Pokud jde o hledisko fonetické, Nejvyšší správní soud shledal nepřípadnou námitku stěžovatelky, že další dvě slova obsažená v přihlašovaném označení („SUITES PRAGUE") jsou natolik výrazná, dávající tomuto označení „jiný zvuk", jenž přihlašované označení jednoznačně odlišuje od první namítané ochranné známky „andel". Jak Nejvyšší správní soud výše obsáhle popsal, zaměnitelnost může být dovozována i v případě podobnosti dominantního prvku, kterým je v případě obou označení slovo „andel", neboť toto slovo se v přihlašovaném označení nachází na prvním místě, a je na něj jako na fantazijní prvek

kladen průměrným spotřebitelem důraz, srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 2. 2005 Cervecería Modelo v. OHIM - Modelo Continente Hipermercados (NEGRA MODELO), T-169/02. Jak konstatuje samotná stěžovatelka, bude se první část přihlašovaného označení vyslovovat stejně jako namítaná ochranná známka, a to jako „andel". Podobnost při vyslovování porovnávaných označení je dále umocněna následujícími faktory: (1) kromě koncové části „SUITES PRAGUE" v přihlašovaném označení se porovnávaná označení skládají ze stejných písmen, a to navíc ve stejném pořadí [srov. rozsudek Tribunálu ze dne 22. 3. 2007 Brinkmann v. OHIM - Terra Networks (Terranus), T-322/05, bod 38]; (2) namítaná ochranná známka je v přihlašovaném označení plně obsažena [srov. výše uvedený rozsudek Terranus, bod 37 (kde Tribunál porovnával označení „terra" a „Terranus"); *a contrario* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 24/2009-142 (kde soud srovnával označení „VIGOSS" a „VIGOUR")]; a (3) totožná část porovnávaných označení se nachází v počáteční části těchto označení, kterým spotřebitel obvykle přikládá větší význam [srov. zejména výše uvedený rozsudek MUNDICOR, body 81 a 83 (kde Tribunál porovnával označení „MUNDICOR" a „MUNDICOLOR")]. Na tomto závěru nic nemění ani existence tečky a přivlastňovacího anglického pádu ('s) v přihlašovaném označení, ani jiná grafická úprava v přihlašovaném označení, neboť tyto skutečnosti nejsou tak výrazné, aby převážily význam slovní části označení. Ani samotná stěžovatelka v tomto směru nepředkládá konkrétní argumenty, že grafické znázornění je pro přihlašované označení natolik distinktivní, aby zastínilo jeho slovní část.

[35] K namítané významové odlišnosti mezi oběma označeními Nejvyšší správní soud poukazuje na výše citovanou judikaturu Tribunálu, podle níž průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní [srov. výše uvedené rozsudky (NEGRA MODELO), bod 34; a PAM-PIM'S BABY-PROP, body 51-52]. Prvek „SUITES PRAGUE" je s ohledem na nárokované služby (zejm. ubytovací služby) jednoznačně prvkem popisným, a proto z hlediska průměrného spotřebitele disponuje nízkou rozlišovací schopností. Naopak prvek „andel" je prvek fantazijní, který bude běžný spotřebitel vnímat jako „anděl", přičemž obě označení tento prvek shodně jako svou dominantní část obsahují.

[36] Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na to, že mezi službami, pro něž stěžovatelka požadovala zápis a pro něž je první namítané ochranné známky zapsáno, je shoda. Jak přitom bylo výše uvedeno (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; a ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97; rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 17), lze menší podobnost mezi ochrannými známkami kompenzovat větší podobností mezi výrobky a službami – tzv. kompenzační zásada. Jelikož jsou služby, k nimž by se obě ochranné známky vztahovaly, totožné, lze touto skutečností kompenzovat. Přihlašované označení a první namítaná ochranná známka nejsou zcela identické a jsou mezi nimi rozdíly, na což poukazuje sama stěžovatelka, které však i s ohledem na kompenzační zásadu nemohou odůvodnit nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného a umožnit zápis přihlašovaného označení, protože z důvodu totožnosti přihlašovaných služeb a zcela identický dominantní prvek „andel" existuje podle názoru Nejvyššího správního soudu

riziko záměny mezi oběma označeními běžným spotřebitelem poptávajícím ubytovací služby.

[37] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že namítaná ochranná známka obsahuje pouze popisný prvek, a že proto není možná zaměnitelnost mezi oběma označeními, neboť jak výše vysvětlil, chápe první namítanou ochrannou známku tak, že obsahuje fantazijní prvek „andel“, resp. „anděl“. Pokud by přisvědčil argumentaci stěžovatelky v tom směru, že běžný spotřebitel si pod tímto označením nevybaví konkrétního poskytovatele služby ani jeho službu nebo výrobek, popřel by tím, že takové označení může být ochrannou známkou, neboť jejím pojmovým znakem je právě to, že umožňuje odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby, tj. že spotřebitel je z takového označení schopen poznat jejího majitele nebo výrobky či služby, k nimž se vztahuje (srov. § 1 zákona o ochranných známkách). Rovněž by tím vyloučil z možnosti známkoprávní ochrany řadu fantazijních slovních spojení. Fakticky by tím Nejvyšší správní soud dále nepřípustně přezkoumával známkoprávní způsobilost namítané ochranné známky.

[38] Poukaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 1 As 22/2008 – 100, není příléhavý, neboť ten se týká zcela jiné právní situace, neboť namítané označení nebylo v této kauze zapsáno jako ochranná známka (jednalo se o zápis přihlašovaných kombinovaných označení výrobku), tudíž případ byl posuzován podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách.

[39] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospívá k závěru, že celkové provedení přihlašované ochranné známky je zaměnitelné s první namítanou ochrannou známkou, neboť grafické odlišnosti v provedení přihlašovaného označení jsou nevýrazné a minimální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006 – 123, podle nějž výrazné grafické ztvárnění může z nedominantního prvku učinit dominantní a distinktivní prvek), prvek „SUITES PRAGUE“ je pouze prvkem popisným, naopak dominantní prvek „andel“ je v případě obou označení identický.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[41] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu